

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1011/2019
08.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жељка Којадиновића, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Којадиновића, адвоката Оливере Будаков, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 304/14 од 23.11.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 284/19 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2019. године, већином гласова донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Којадиновића, адвоката Оливере Будаков, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 304/14 од 23.11.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 284/19 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 304/14 од 23.11.2018. године окривљени Жељко Којадиновић, у ставу првом, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. КЗ (описано под тачкама 1-8 изреке), за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, кривичног дела примање мита из члана 254. став 2. КЗ РС (описано под тачком 9 изреке), за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ (описано под тачкама 10-16 изреке), за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.10.2012. године, који му се рачуна од 26.10.2012. године, када је лишен слободе до 16.07.2013. године, када је пуштен на слободу.

Истом пресудом на основу члана 258. ЗКП оштећенима АА и ББ је досуђен имовинскоправни захтев у целости, па је окривљени обавезан да у року од 30 дана

од правноснажности пресуде исплати на име накнаде штете и то: оштећеном АА износ од 550 евра што у динарској противвредности у време извршења кривичног дела износи 61.362,29 динара, а оштећеном ББ износ од 320 евра, што у време извршења кривичног дела у динарској противвредности износи 35.675,90 динара, док су оштећени: ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

На основу члана 87. КЗ према окривљеном Жељку Којадиновићу је изречена мера безбедности одузимања предмета кривичног дела, па се од окривљеног одузима мобилни телефон марке „...“ са припадајућом СИМ картицом претплатничког броја ..., са којим ће се након правноснажности пресуде поступити у складу са законом.

На основу члана 367. став 7. КЗ и члана 91. и 92. КЗ од оптуженог се одузима имовинска корист прибављена вршењем кривичног дела у укупном износу од 451.189,00 динара, те се окривљени обавезује да у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде уплати наведени износ на рачун буџета Републике Србије.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261 ЗКП обавезан је окривљени да на име трошкова кривичног поступка уплати износ од 67.512,00 динара, који се односи на трошкове довођења окривљеног, путне трошкове сведока и трошкове вештачења, као и судски паушал у износу од 3.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да оштећенима ЕЕ и АА накнади трошкове заступања путем пуномоћника у износу који ће бити опредељен посебним решењем након правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом саду Кж1 284/19 од 17.04.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, окривљеног Жељка Којадиновића и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног Жељка Којадиновића, адвокат Оливера Будаков поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 2) и 3) и члана 441. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно разматрање и одлучивање уз наредбу да се поновни поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе односно у односу на кривично дело из тачке 9 изреке пресуде одбити оптужбу због наступања апсолутне застарелости, уз претходно преиначење на правилну квалификацију из члана 255е КЗ РС.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да његово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Којадиновића је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је у погледу радњи извршења окривљеног описаних под тачком 9. изреке првостепене пресуде погрешна правна квалификација кривичног дела јер описане радње представљају кривично дело корупције у здравству из члана 255е КЗ РС, за које је према наводима захтева наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у јулу 2015. године. Осим тога, бранилац окривљеног у захтеву наводи да окривљени не може бити извршилац кривичних дела за која је оглашен кривим с обзиром да нема својство службеног лица. На описани начин бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а с тим у вези и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, како је бранилац окривљеног Жељка Којадиновића, изнете наводе садржане у захтеву за заштиту законитости истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у конкретном случају не ради о кривичном делу корупције у здравству из члана 255е КЗ РС, нити је за кривично дело примање мита из члана 254. став 2. КЗ описано под тачком 9. изреке за које је окривљени оглашен кривим, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а да окривљени има својство службеног лица (страна 3. став 4, 5 и 6. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези указује да су побијане пресуде засноване на недозвољеним доказима – исказима сведока оштећених и медицинском вештачењу обављеном од стране СМО Ниш. Наведена битна повреда одредаба кривичног поступка у смислу члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, бранилац окривљеног у захтеву у образложењу наведене повреде не наводи због чега исказе сведока оштећених и медицинско вештачење сматра незаконитим доказима, већ наводи да су пресуде засноване на исказима сведока инструисаним од стране полиције и да вештачење обављено од стране СМО Ниш није обављено од стране овлашћеног лица, полемишући у погледу органа вештачења и задатака вештачења који су одређени наредбом. Изнетим наводима захтева, бранилац

окривљеног у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што по налажењу Врховног касационог суда, а сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, због чега се Врховни касациони суд у оцену наведене повреде закона није упуштао.

Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, која повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП, такође представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, међутим бранилац окривљеног у захтеву, у образложењу наведене повреде, оспорава висину противправне имовинске користи и полемисе са чињеницом да ли је имовинско правни захтев требало досудити, оспоравајући и утврђење суда у погледу лица које је оштећено кривичним делом. По налажењу Врховног касационог суда, изнетим наводима захтева, бранилац окривљеног такође у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, због чега се Врховни касациони суд у оцену наведене повреде закона није упуштао.

Бранилац окривљеног Жељка Којадиновића као разлог подношења захтева за заштиту законитости, наводи и повреду члана 68. ЗКП. Међутим, наведена повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, због чега се Врховни касациони суд у оцену наведене повреде закона није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић